

Arrest

nr. 96 123 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en die wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn voogd, X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 3 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juli 2012 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 oktober 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar voogd, bijgestaan door advocaat B. DHONDT, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 31 maart 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 20 januari 2012 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep weigerde de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest met nummer 80 040 van 24 april 2012 verzoeker eveneens de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 3 juli 2012 diende verzoeker via zijn voogd een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 12 juli 2012 werd verzoeker in het bijzijn van zijn voogd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.5. Op 19 juli 2012 nam de gemachtigde voor de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Zij werd betekend op 2 augustus 2012. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...) Artikel 7, alinea 1,1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Betrokkene is op 31/03/2011 in België aangekomen en diende een asielaanvraag in. Het dient vermeld te worden dat het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op 23/01/2012 de aangehaalde argumenten heeft verworpen. De vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden hem geweigerd. Het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen oordeelde dat er geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging zoals beschreven in de Conventie van Genève en wijst op tegenstrijdigheden in de verklaringen van betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen anderzijds. De geloofwaardigheid van de ingeroepen problemen met de Taliban wordt ondermijnd alsook de verklaring van betrokkene als zou de Taliban massaal jongeren recruterende uit de dorpen van Samangan. Er werd ook geoordeeld na grondige analyse en aan de hand van beschikbare informatie dat voor burgers afkomstig uit de provincie Samangan, waar ook betrokkene uit afkomstig is, geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van ernstige bedreigingen van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art 48/4 § 2,c van de Vreemdelingenwet. Op 22/02/2012 werd tegen de beslissing van Het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen en een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het verzoek werd echter bij arrest van 27/04/2012 verworpen.

Men wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd dient op 03/07/2012 zijn aanvraag in. Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor op 12/07/2012.

Tijdens dit onderhoud met bureau MINTEH verklaart betrokkene dat onze instanties zeggen dat Samangan een veilige regio is en hij stelt daarbij dat hij op 20 minuten te voet van Kundoz en Baghlan woonde, waar de Taliban zeer actief is. Zijn leven is in gevaar. Zijn vader werd op een dag meegenomen door de Taliban. Toen ze hem terugbrachten, had hij blijkbaar een akkoord gesloten met de Taliban dat de twee oudere broers Nawroz en Khalid voor hen zouden werken. Ze werden meegenomen en kwamen om het leven. Daarna kwam de Taliban opnieuw naar zijn vader. Ze wilden dat ook betrokkene met hen zou samenwerken. Zijn moeder hoorde het gesprek en was enorm bang. Ze sprak met haar broer en regelde samen met hem het vertrek van betrokkene zonder dat zijn vader hier iets van af wist. Hij stelde eveneens dat hij als veertienjarige in België verblijft zonder zijn ouders of familie en dat de tocht naar België gevaarlijk was. Maar dat hij deze ondernomen heeft omdat zijn leven in gevaar was/is. Mocht dit niet het geval zijn dan zou hij zeker zijn land niet hebben verlaten.

In zijn aanvraag van 03/07/2012 stelt de voogd dat na problemen met de plaatselijke Taliban de twee oudere broers en vader van betrokkene zijn verdwenen. De leefomstandigheden in Samangan zijn moeilijk, de toekomstmogelijkheden miniem. Om een toekomst voor haar zoon te garanderen heeft moeder (met hulp van oom) beslist om haar zoon naar Europa te sturen.

Aan het einde van het gehoor op 12/07/2012 voegt de voogd nog toe dat de leeftijd van zijn pupil een zwaarwichtig argument is om verder in België te verblijven en kadert in de bepaling van de duurzame oplossing. De voogd verwijst ook naar de beslissing van het CGVS en hetgeen betrokkene hieromtrent zegt. Er waren enige tegenstrijdigheden maar deze zijn volgens de voogd ook te wijten aan zijn jonge

leeftijd en het feit dat hij nooit school gelopen heeft. Op de oriënteringsfiche van school vermelden ze dat hij mogelijk autisme heeft, in een lichtere vorm. De structuren en begrippen van alles wat rond hem gebeurd, is moeilijk, volgens de voogd.

In eerste instantie, bemerken we dat de verklaringen aangaande de vermeende problemen met de Taliban in Afghanistan reeds uitvoerig onderzocht en verworpen werden door de daartoe competente asiëinstanties.

Er worden hieromtrent geen nieuwe objectieve elementen aangebracht, noch worden de verklaringen aannemelijk gemaakt door het voorleggen van bewijskrachtige elementen. Ook in de aanvraag van de voogd wordt in die zin geen enkel nieuw element toegevoegd. Dat de voogd ook nu opnieuw stelt dat de tegenstrijdigheden in het asielrelaas van betrokkene te wijten zouden zijn aan zijn jonge leeftijd en het feit dat hij geen scholing zou genoten hebben; dit argument werd reeds in beschouwing genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en werd in haar arrest van 27/04/2012 verworpen. Met betrekking tot dit argument en dat dit de verklaring zou zijn voor de tegenstrijdigheden tijdens het asielrelaas, dient bureau MINTEH geen oordeel te vellen. Echter, dat volgens de voogd de jonge leeftijd van betrokkene bovendien een zwaarwichtig argument is voor de bepaling van de duurzame oplossing, kan niet aannemelijk worden gemaakt en dit criterium wordt ook niet vernoemd in de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de de Vreemdelingenwet.

Verder, rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier en de verklaringen van betrokkene, kan men niet stellen dat het belang van betrokkene zich noodzakelijk situeert buiten zijn familiale context in Afghanistan. Meer specifiek, aangaande deze familiale context en de aanwezigheid van zijn familie in het land van herkomst, kan men vaststellen dat zijn verklaringen wisselend, onsamenhangend en zeer onduidelijk zijn. Zoals het CGVS reeds in haar beslissing stelt, in eerste instantie heeft betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat zijn vader door de Taliban werd meegenomen maar dat hij weer werd vrijgelaten. Voor het CGVS heeft betrokkene daarentegen verklaard dat zijn vader werd meegenomen en sindsdien vermist is. Tijdens het gehoor met bureau MINTEH op 12/07/2012 verklaart betrokkene het volgende hieromtrent: "Mijn vader werd op een dag meegenomen door de Taliban. Toen ze hem terugbrachten, had hij blijkbaar een akkoord gesloten met de Taliban dat mijn 2 oudere broers Nawroz en Khalid voor hen zouden werken. Ze werden meegenomen en kwamen om het leven. Daarna kwam de Taliban opnieuw naar mijn vader. Ze wilden dat ook ik met hen zou samenwerken. Mijn moeder hoorde het gesprek en was enorm bang. Ze sprak met mijn oom (haar broer) en regelde samen met hem mijn vertrek zonder dat mijn vader hier iets van af wist. " Verder stelt betrokkene nog dat hij het exact adres van zijn ouders niet kent en sinds anderhalf jaar geen contact meer heeft met zijn ouders. Betrokkene weet niet of zij nog op hetzelfde adres wonen. Verder verklaart hij dat zijn jongere broer en zus bij zijn ouders woonden toen hij Afghanistan verlaten heeft. Dat zijn vader vermist of verdwenen zou zijn, wordt nu niet gesteld door betrokkene. De verklaring als dat zijn moeder zijn vertrek regelde met de hulp van haar broer, zonder dat zijn vader hiervan op de hoogte was, is in het licht van deze laatste verklaring en rekening houdend met de Afgaanse familiale structuur op zijn minst merkwaardig.

Deze wisselende en tegenstrijdige verklaringen en eens te meer rekening houdend met hetgeen hieromtrent reeds vermeld staat in de beslissing van het CGVS, maken het gegeven dat betrokkene geen contact meer heeft met zijn familie in het land van herkomst en geen mogelijkheid zou hebben om met hen contact op te nemen twijfelachtig en roept ernstige vragen op aangaande de geloofwaardigheid hiervan. Het is aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van betrokkene op te sporen (cfr. artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Dergelijke opsporingen werden tot op heden niet uitgevoerd, noch wordt op een aannemelijke wijze aangetoond dat er geen mogelijkheid op opvang meer aanwezig is in het land van herkomst en dat er geen andere oplossing te overwegen valt dan een noodzakelijk verblijf in België.

Alle voornoemde redenen, feiten tot op heden niet bewezen op basis van objectieve en ernstige elementen, zijn slechts verklaringen en rechtvaardigen niet het migratieproject dat betrokkene op zeer jonge leeftijd naar een West-Europees land als België ondernam, noch zijn zij van die aard dat zij een verder verblijf in België rechtvaardigen, des te meer rekening houdend met het feit dat betrokkene verklaard heeft dat zijn jongere broer en zus nog steeds bij de ouders in het land van herkomst verblijven.

Dat betrokkene analfabeet is en in zijn herkomstland nooit naar school is geweest; dat betrokkene hier naar school gaat, gemotiveerd is om te studeren en zijn toekomst in België wil uitbouwen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 laten toe een tijdelijke machtiging tot verblijf toe te kennen aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling indien de duurzame oplossing het verblijf in België is. Nergens voorzien deze bepalingen een toekenning van een tijdelijk verblijf in België m.o.o. het volgen van onderwijs of m.o.o. betere toekomstperspectieven. Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15 december 1980.

Rekening houdend met hetgeen hieraan voorafgaat en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar betrokkene herenigd kan worden met zijn ouders, zijn kleine broer en zus en desgevallend zijn oom (broer van de moeder).

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, *"Schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 61/14 en 61/18 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur."*

Verzoeker betoogt als volgt:

"Allereerst wordt aan verzoeker tegengeworpen dat zijn verklaringen reeds uitvoerig onderzocht én verworpen werden door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Het is volstrekt onduidelijk wat verwerende partij met deze motivering wilt aangeven. De bijzondere procedure om een legaal verblijf te bekomen voor verzoeker op basis van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is immers geen beroepsprocedure voor de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Het is een autonome procedure die uitgaat van de duurzame oplossing voor de minderjarige. Dat verzoeker reeds bepaalde verklaringen zou afgelegd hebben tegenover het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen in het kader van zijn asielaanvraag heeft niets te maken met de beoordeling van de duurzame oplossing voor hem. De asielprocedure werkt met een bewijslast die eigen is aan deze procedure en de vaststellingen die in het kader van die procedure wordt gemaakt hebben enkel gelding in relatie tot die procedure. Het feit dat het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen zich al heeft uitgesproken als asielinstantie over verzoeker zijn verklaringen is inhoudelijk irrelevant. Het is bevreemdend dat verwerende partij zich hierop beroept. Deze motivering kan de bestreden beslissing niet schragen.

Artikel 61/18 Vreemdelingenwet stelt dat na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, verwerende partij een bevel tot terugleiding kan afgeven aan de voogd indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is.

In artikel 61/14 wordt gedefinieerd wat er dient te worden verstaan onder het begrip 'duurzame oplossing': dit kan ofwel de gezinshereniging met de ouders zijn, ofwel de terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging, hetzij door de ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties. De derde optie bestaat uit de machtiging tot verblijf in België.

De volgende passage in de bestreden beslissing is bijzonder problematisch, met het oog op de hierboven aangehaalde artikelen uit de Vreemdelingenwet:

"Het is aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. Artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Dergelijke opsporingen werden tot op heden niet uitgevoerd, noch wordt op een aannemelijke wijze aangetoond dat er geen mogelijkheid op opvang meer aanwezig is in het land van herkomst en dat er geen andere oplossing te overwegen valt dan een noodzakelijk verblijf in België. "

Verzoeker slaagde er inderdaad niet in de contacten met de moeder of andere familieleden van zijn pupil te herstellen. Dit betekent echter niet dat verwerende partij zomaar mocht overgaan tot het uitvaardigen van een bevel tot terugbrenging.

Overeenkomstig artikel 61/18 Vreemdelingenwet is dit immers enkel mogelijk indien het vaststaat dat deze terugkeer de duurzame oplossing voor de minderjarige vormt. Het is echter helemaal niet zeker of de duurzame oplossing voor verzoekers' pupil bestaat in een terugkeer naar Afghanistan. Er zijn immers totaal geen garanties voorhanden dat verzoekers' pupil in Afghanistan kan rekenen op adequate opvang en verzorging, noch van zijn familie, noch van de overheid.

Artikel 61/18, dat stelt dat een terugkeer slechts mogelijk is nadat de duurzame oplossing bepaald is. Vooraleer verwerende partij een bevel tot terugbrenging kan uitvaardigen, dient bijgevolg aangetoond te worden dat verzoekers' pupil wel degelijk adequaat opgevangen kan worden in zijn land van

herkomst. Doordat dit niet gebeurde, werden de artikel 61/14 en 61/18 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

Voorts werd door de besteden beslissing ook het redelijkheidsbeginsel geschonden, en wel op twee verschillende wijzen.

Er wordt van verzoeker verwacht dat hij zijn pupil terugbrengt naar Afghanistan, zonder dat hij ook maar over enig aanknopingspunt beschikt.

Verzoeker is dus totaal niet op de hoogte waar zijn pupil terecht zou kunnen in Afghanistan, maar kreeg desalniettemin het bevel om hem binnen de dertig dagen terug te brengen naar 'de plaats vanwaar hij gekomen is', waar dat ook exact moge zijn. Men kan van verzoeker toch niet redelijkerwijze verwachten dat hij zelf in Afghanistan voor detective gaat spelen? Het bevel tot terugbrenging is dan ook onuitvoerbaar, hetgeen verwerende partij reeds wist voordat ze deze beslissing nam. Door desalniettemin verzoeker dit bevel tot terugbrenging te geven, ging verwerende partij dan ook kennelijk onredelijk te werk, en werd het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Omwille van alle voorgaande redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending van de artikelen 61/15, 61/16 en 61/17 van de Vreemdelingenwet wordt opgeworpen. Immers laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepalingen die respectievelijk voorzien in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf als niet begeleide minderjarige vreemdeling in te dienen, in het regelen van het gehoor van de minderjarige en die de verwerende partij opleggen om bij het bepalen van een duurzame oplossing voorrang te geven aan de eenheid van het gezin, geschonden werden door de bestreden beslissing.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.4. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift de eigenheid van de procedure voor niet begeleide minderjarige vreemdelingen zoals voorzien in de artikelen 61/14 e.v. van de Vreemdelingenwet en valt over de verwijzing in de bestreden beslissing naar de in punt 1.1. bedoelde beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar de Raad acht deze verwijzing deugdelijk en pertinent aangezien deze een antwoord vormt op het feit dat verzoeker tijdens zijn in punt 1.4. bedoeld gehoor samen met zijn voogd problemen hebben aangehaald die reeds het voorwerp zijn geweest van een beoordeling door de betrokken asielinstantie en dat zij verwezen hebben naar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en hierop commen-

taar uitten. Het gegeven dat verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging heeft aangevraagd op grond van artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet maakt niet dat de beoordeling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van een eerder ingediende asielaanvraag komt te vervallen of inhoudelijk irrelevant wordt. Evenmin betekent het dat de verwerende partij een eigen onderzoek naar problemen dient te voeren die reeds aan bod kwamen tijdens een eerder ingediende asielaanvraag en dat er dan andere regels inzake de bewijslast zouden gelden.

2.5. - Artikel 61/14, 2°, tweede streepje, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder :

1° (...)

2° duurzame oplossing

- (...)

-hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- (...)

3° (...).”

- Artikel 61/18, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;

- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document

(...).”

- Artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002 (I) dat betrekking heeft op de voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, voorziet onder meer in de invoering van een artikel 11, waarvan §1 als volgt luidt: *“De voogd treft alle passende maatregelen om de familieleden van de minderjarige op te sporen. Hij doet alle voorstellen die hij nodig acht om een duurzame oplossing te vinden overeenkomstig het belang van de minderjarige.”*

- Artikel 110 sexies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“De aanvraag voor een machtiging tot verblijf wordt, overeenkomstig artikel 61/15, tweede lid, ingediend en moet de volgende gegevens bevatten :

(...)

7° de stappen welke de voogd ondernam bij de familieleden en de kennissen in het land van oorsprong of in het gastland en de bekomen resultaten.”

2.6. Kernpunten van de bestreden beslissing vormen de volgende vaststellingen:

- *“Verder, rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier en de verklaringen van betrokkene, kan men niet stellen dat het belang van betrokkene zich noodzakelijk situeert buiten zijn familiale context in Afghanistan”.*

- *“(…) conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voor- op alwaar betrokkene herenigd kan worden met zijn ouders, zijn kleine broer en zus en desgevallend zijn oom (broer van de moeder).”*

2.7. Het wordt niet betwist dat het land van herkomst van verzoeker Afghanistan is. Voor wat betreft de aanwezigheid van zijn ouders in Afghanistan, wordt niet betwist dat verzoekers moeder zich in Afghanistan bevindt. Tevens wordt niet betwist dat verzoeker met betrekking tot zijn vader tijdens zijn

gehoor door de dienst niet-begeleide minderjarige vreemdelingen van de Dienst Vreemdelingen zaken verklaard heeft dat de taliban hem terugbrachten nadat zij hem kortstondig hadden meegenomen. Hij heeft er tevens verklaard dat op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan, zijn jongere broer en zus bij zijn “ouders” woonden. Dit zijn ontegensprekelijk elementen die wijzen op de mogelijkheid van een terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst met opvangmogelijkheid door de ouders.

2.8. Opdat de verwerende partij kan verifiëren of er daadwerkelijk garanties zijn op adequate opvang en verzorging door zijn ouders in het land van herkomst, zoals voorzien in artikel 61/14, 2°, tweede streepje van de Vreemdelingenwet, is medewerking vereist van de voogd en zijn pupil teneinde ze te kunnen lokaliseren. Zo blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 21 september 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling, die voorziet in de invoeging in de Vreemdelingenwet van de artikel 61/14 e.v., dat *“de voogden worden geraadpleegd, opdat ze zouden kunnen participeren aan het uitwerken van een duurzame oplossing voor de minderjarigen. Met de FOD Buitenlandse Zaken werd een protocol gesloten, waardoor aan de instanties van het land van herkomst een verzoek om inlichtingen kan worden gericht, aangezien de Dienst Vreemdelingen zaken de toestand ter plaatse niet kan verifiëren. Die inlichtingen, die kunnen worden gebruikt om de opvangmogelijkheden te evalueren, hebben tot doel na te gaan of de ouders echt in het betrokken land wonen, of ze er huisvesting hebben, in welke omstandigheden ze leven en welke hun inkomsten zijn”* (Parl.St. Kamer, zitting 2010-2011, DOC 53 0288/007, p.14). Te dezen blijkt uit het administratief dossier en meer bepaald uit een synthesesnota die door de verwerende partij werd opgesteld op 26 juli 2012, die steun vindt in de gegevens van het administratief dossier, echter dat verzoeker bij de hem ingestelde procedures bij de verwerende partij geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd over de naam van zijn ouders en hun adres en evenmin over de naam van zijn overleden broers en van zijn jongere broer en zus van wie hij verklaard heeft dat ze bij zijn vertrek uit Afghanistan nog bij zijn ouders woonden, elementen die van belang zijn bij de opsporing van verzoekers familieleden in Afghanistan. Verwerende partij wordt dus belemmerd om een onderzoek op te starten in het land van oorsprong. Daarnaast hebben verzoeker noch zijn voogd pogingen ondernomen om de familieleden te contacteren of te traceren. Evenmin hebben zij enig document overgelegd dat de verwerende partij kan helpen bij het traceren van de familieleden van verzoeker. Evenmin werden bij de aanvraag de stappen meegedeeld die de voogd ondernam bij de familieleden en de kennissen in het land van oorsprong of in het gastland en de resultaten hiervan. Voormelde verplichtingen vloeien nochtans voort uit artikel 479 van de Programma-wet van 24 december 2002(I), waarnaar de bestreden beslissing verwijst en dat onder meer voorziet in de invoering van het bovenvermeld artikel 11 en het bovenvermeld artikel 110 sexies van het Vreemdelingenbesluit. Zoals de bestreden beslissing terecht vaststelt moet verwerende partij het enkel doen met verklaringen van verzoeker en zijn voogd waaronder de bewering dat er geen mogelijkheid is om contact op te nemen met verzoekers familieleden omdat er geen zekerheid is of ze nog wonen op het adres dat ze hadden toen verzoeker Afghanistan verliet. Dit kan redelijkerwijs niet volstaan als element om te stellen dat de duurzame oplossing niet in het land van herkomst is gelegen. Deze vaststelling dringt zich des te meer op, gelet op het feit dat er wisselende, tegenstrijdige en geen eenduidige verklaringen werden afgelegd door verzoeker aangaande zijn familiale context, zoals de bestreden beslissing terecht vaststelt. Zo heeft verzoeker verschillende verklaringen afgelegd aangaande het lot van zijn vader. Blijkens het administratief dossier verklaart hij tijdens de asielprocédure bij de Dienst Vreemdelingen zaken dat zijn vader door de taliban werd meegenomen maar dat hij weer werd vrijgelaten, bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker dat zijn vader werd meegenomen door de taliban en sindsdien vermist is, om tijdens zijn gehoor door de dienst niet-begeleide minderjarige vreemdelingen van de Dienst Vreemdelingen zaken dan weer terug te keren naar zijn oorspronkelijke verklaring dat zijn vader werd vrijgelaten. In het verzoekschrift wordt onder het kopje “2. In feite” dan weer meegedeeld, *“Na problemen met de plaatselijke taliban zijn verzoekers twee oudere broers verdwenen, evenals zijn vader”*. Verder heeft verzoeker zoals gezegd geen eenduidige verklaringen afgelegd over de namen van zijn familieleden en hun laatst gekende adres. Het kan niet de bedoeling zijn van de wetgever dat de verwerende partij aan een niet begeleide minderjarige vreemdeling een verblijfsdocument moet afleveren op grond van diens loutere verklaring dat hij geen contact meer heeft met zijn familieleden in het land van oorsprong omdat hij niet weet of ze nog wonen op het adres dat ze hadden toen hij Afghanistan verliet, wanneer deze bovendien de verwerende partij belemmert om de nodige opzoeken te starten in het land van oorsprong.

2.9. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk noch strijdig met artikel 61/18, eerste lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet, dat verwerende partij rekening houdend met de elementen in het dossier, een terugkeer naar het land van herkomst met het oog op hereniging van verzoeker met zijn

ouders, jongere broer en zus in de huidige stand van zaken als oplossing ziet en een bevel tot terugbrenging uitvaardigt. Dit is ook in overeenstemming met artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat de verwerende partij bij het bepalen van de duurzame oplossing voorrang dient te geven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin.

2.10. Verder dient er te dezen een onderscheid gemaakt te worden enerzijds het uitvaardigen van een bevel tot terugbrenging omdat de oplossing in een gezinsherenging in het land van terugkeer wordt gesitueerd en anderzijds de uitvoering van dit bevel tot terugbrenging. Te dezen wordt de voogd niet aan zijn lot overgelaten om de bestreden beslissing uit te voeren. In de bestreden beslissing wordt in fine expliciet gesteld: *“In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma’s van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer. (...)”* Verzoekers voogd kan derhalve verzoeken om de verlenging van de uitvoeringstermijn van de bestreden beslissing om in samenwerking met de IOM de terugkeer van zijn pupil praktisch voor te bereiden. Als er in dit verband elementen opduiken waaruit blijkt dat er geen garanties op adequate opvang en verzorging zijn door verzoekers ouders, kunnen zij als nieuwe elementen in het licht van artikel 61/14, 2°, tweede streepje van de Vreemdelingenwet ter appreciatie voorgelegd worden aan de verwerende partij. Ter terechtzitting daaromtrent bevraagd verklaart de verzoekende partij geen stappen te hebben ondernomen om de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te doen verlengen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het aangetekend schrijven van 23 oktober 2012 waarbij het bewijs geleverd werd van aanstelling in het kader van de kosteloze tweedelijnsbijstand – dit middels een beslissing het Bureau voor Juridische Bijstand te Antwerpen – dient het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA